

rozšírené vydání, únor/február 2022

Noviny z rodiny 150.

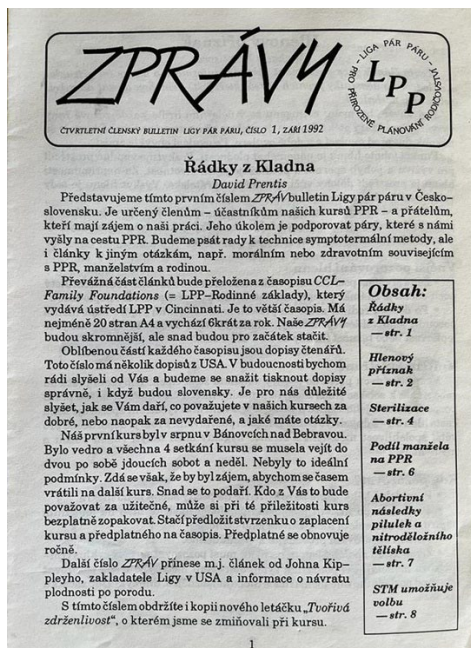
číslo členského bulletinu Ligy pár páru

150/30

Jozef Predáč

Liga pár páru si tento rok pripomína 30. výročie pôsobenia na Slovensku. Zhodou okolností oslavu tohto výročia začíname vydaním 150. čísla Novín z rodiny LPP.

Noviny z rodiny LPP začali vychádzať pred 30 rokmi v septembri 1992, po prvom kurze symptotermálnej metódy na Slovensku. V tom čase mali názov ZPRÁVY a vydávalo ich ústredie LPP v Československu so sídlom v Kladne. Vznikli ako štvrťročný členský bulletin pre účastníkov kurzov STM, ktoré lektorovali manželia Prentisovci v Čechách aj na Slovensku. Keďže v tom čase Liga ešte nemala k dispozícii učebnicu STM (prvé české vydanie knihy *Umění přirozeného plánování rodičovství* vyšlo až v roku 1995), bulletin prinášal doplnujúce texty k informáciám z kurzov. Obsah bulletinu sa však neobmedzil len na technické informácie, ale už od samého začiatku v ňom boli publikované osobné skúsenosti s praktizovaním STM, články týkajúce sa morálnej stránky intímneho života manželov a aktuality o činnosti LPP. **(Prvé číslo ZPRÁV si môžete prečítať na webu.)**

čas priniesol viaceré viditeľné zmeny. V apríli 2006 došlo k zmene názvu na *Noviny z rodiny LPP*, aby bol gramaticky správny v Česku aj na Slovensku. Menil sa jeho vzhl'ad či periodicita vydávania, ale aj naďalej je to naše spoločné dielo. Budeme radi, ak si príspevky českých a slovenských autorov aj naďalej nájdú svojich čitateľov na oboch stranách hraníc, prinesú nové poznatky a tiež povzbudenie každému, kto chce žiť neantikoncepčným životným štýlom.

Milovaní!

PharmDr. Zdeňka Šandriková

Slovom, ktorým Sväté písmo často oslovuje svojich čitateľov, chcem začať moje spomínanie na roky pôsobenia Ligy pár páru na Slovensku pri príležitosti vydania 150. čísla ligového bulletinu.

Sú to roky, v ktorých Boh cez tých, ktorí sa dali pozvať do tohto jeho diela, robil, robí a iste aj naďalej bude veľa robiť pre svoje milované deti. Moje prvé zoznámenie sa s Ligou sa udialo na Medzinárodnom kongrese o humanizácii modernej zdravotníckej starostlivosti v apríli 1991 v Bratislave. Vystúpili na ňom veľikáni duchovného života, ako napríklad kardinál Jozef Tomko, i medicínskeho sveta, ako francúzsky profesor Jérôme Lejeune. Svedectvo o činnosti Ligy vo svete predniesli aj manželia Prentisovci. Šťastnou náhodou som sa na kongrese aj osobne stretla s pani Prentisovou, poprosila ju o kontakt a o rok a pol, v auguste 1992, sa uskutočnil u nás v Bánovciach nad Bebravou prvý kurz sympto-termálnej metódy na Slovensku podľa metodiky LPP. O pár dní v septembri vyšlo prvé číslo ligového bulletinu, ktorý mal vtedy názov ZPRÁVY. Na kurze sa

První konference LPP v roce 1994

zúčastnili aj ľudia z iných miest Slovenska, a tak vďaka doktorke Pešekovej sa na jeseň toho istého roku uskutočnil kurz STM v Zlatých Moravciach, na ktorom boli ako účastníci aj manželia Predáčovci. Od ich vyškolenia za lektorský pár LPP sa postupne začala intenzívne rozvíjať práca LPP a povedomie o symptotermálnej metóde.

Pre mňa osobne znamenalo stretnutie s LPP veľmi veľa. Mala som síce už 40 rokov a 4 deti, ale o prirodzené plánovanie rodičovstva som sa zaujímala podstatne skôr. Do minulého roka som pracovala ako lekárnička, kde mi formácia Ligy pár páru pomohla aj vo vzťahu k pacientom. Predovšetkým pri problémoch s užívaním liekov, ktorými si chceli riešiť svoju plodnosť. Bohužiaľ, často nie plodnosť ako Boží dar.

Na záver by som chcela poďakovať predovšetkým Prozreteľnosti, ktorá mi umožnila zapojiť sa na začiatku pôsobenia LPP na Slovensku. Ďakujem aj tým, ktorí toto dielo nesú na svojich pleciach, predovšetkým manželom Predáčovcom, Košťálovcom a ich mnohým spolupracovníkom.

Jedna konkrétní cesta

Jitka Nováková

V lednu jsem v e-mailu objevila úžasné svědectví jednoho manželského páru, který se před nedávnou dobou účastnil kurzu PPR. Dopisy přišly dva, manželé se rozhodli napsat každý sám za sebe. Jsem ráda, že máme svolení je zveřejnit a můžeme tak dát nahlédnout do srdce ženy i muže ve chvíli, kdy intimní život není úplně snadný. Znovu jsem si díky tomuto páru mohla uvědomit, jak důležitá je na naší životní cestě pravdivost, poctivé hledání Boží vůle, pokora uznat vlastní slabost, nezištná sebedarující láska a důvěra v Boží blízkost a pomoc. Rozhodnutí pro správnou cestu, i když nebývá snadná, není ztrátou, ale ziskem. Vydat se touto cestou i přes všechnu její náročnost přináší vnitřní pokoj a radost a manželé na ní často objevují novou krásu a hloubku, o jejíž existenci do té doby neměli tušení...

Velké díky patří vám všem, kteří se s námi o střípky ze svých cest dělíte – pro nás lektory je to motivací pokračovat v naší práci a mnoho dalších párů tato svědectví povzbudí a inspirují na jejich životní cestě.

Strasti a slasti v manželské intimitě

svědectví ženy

S manželem jsme se dlouho hledali. A když jsme se našli, věděli jsme, že je to od Boha. Otázku přijímání dětí jsme probírali jak na předsvatební přípravě, tak s knězem, který nás na svatbu připravoval. Jeho názor na možné užívání antikoncepce v manželství nás sice překvapil, ale nijak zásadně netrápil.

Když jsme se vydávali na svatební cestu, věděli jsme, že máme velkou šanci otěhotnět. A tak se i stalo a Bůh nás obdařil prvním synem. A stalo se tak hned i s dalším synem a nečekaně (5 let bez cyklu podpořené kojení) i s dcerou. Možná si někteří z vás dokážete představit, že se v mé hlavně hromadilo napětí a s posledním porodem se strhla lavina otázek, pochyb, nejistot a obav z dalšího možného těhotenství.

Přibývající únava z dětí, stěhování, onemocnění manžela a stres z možného dalšího těhotenství mě dohnal „do ženského, manželského i mateřského temného kouta“. Uzavřela jsem se do sebe a v panice jsem svolovala k minimální manželské intimitě, která ale nebyla posvátnou a obdarovávající,

ale sebelítostným, strohým matematickým výpočtem: dnes +/- 9 měsíců. Nepomáhalo, že děti jsou darem od Boha a že mít takovou plodnost je úžasnou výsadou... Vnitřně jsem křičela po jakékoli antikoncepci, klidně i abstinenci a to okamžité a úplné až do přechodu! :-)

Dny a měsíce ubíhaly a napětí se stupňovalo – u mě i u mého manžela, kterého jsem odmítala a před kterým jsem žila v předstírání, že jsem v pohodě, nic se neděje a hlavně jsem tak hrozně unavená, že večer potřebuji usnout anebo alespoň předstírat, že spím a jsem k neprobuzení... vzdalovali jsme se a nebylo mi v tom dobře. Nebyly to ty představy o šťastném manželství, ve kterém spolu konečně můžeme i intimně žít.

Najednou se mi v hlavně ozývala slova kněze o antikoncepci – „pokud by nemožná manželská intimita měla rozbít váš vztah, je možné využít antikoncepci.“ Bylo tak lákavé si říct: „Však to máme povolené od kněze“... motivy byly velmi silné a krize v intimitě naprosto hmatatelná. Ale tyto myšlenky pokoj nepřinášely a tak jsem se rozhodla udělat již tolikrát osvědčený krok, ptát se Boha, sama sebe a začít komunikovat zcela otevřeně i s manželem.

Nebylo to snadné, ale milovala jsem svého muže a navíc jeho podporující láska mne motivovala postavit se tomu všemu čelem, začít jednat konkrétně a dokázat mu, že ani mně není jedno, jak mu v našem manželství je.

Po vzájemné domluvě jsme zašli pro duchovní radu. Byli jsme odkázáni na katechizmus, což nám na první pohled sice nepomohlo, ale začali jsme se modlit za rozlišení. Jaké „překvapení“, že cesta vedla k návratu k PPR. Narazila jsem na online kurz Ligy pár páru, na který jsme se přihlásili.

I přes to jsme se ale znovu ptali, zda to, kam směřujeme, je opravdu správné? Vždyť jsme manželé a zcela legitimně spolu můžeme kdykoli intimně žít! Má smysl se zříkat naší společné intimity a – i když jsme manželé – znovu, jako za svobodna, na sebe čekat? Proto jsme se brali? Nezbláznili jsme se?

I přes všechny tyto počáteční otázky a nemalé rozpaky, jsem stále směřovali blíž a blíž k odpovědi ANO, ačkoli jsme ještě nedokázali úplně posoudit, co to všechno pro nás bude znamenat v praxi.

Než jsme ale tento krok udělali úplně, musela jsem se s pokorou postavit před Boha a znovu, zcela nově a úplně jej pozvat do svého života i manželské intimity a svěřit se mu jakožto Tomu, kdo má nejen (v tom nejkrásnějším smyslu slova) moc nad mým životem a manželstvím, ale také nad životem našich dětí – těch, které nám dal, těch, které si vzal i těch, které možná ještě pro nás má. Tento krok důvěry a odevzdání (za nemalé podpory slova i modlitby poradce LPP), mě vedl k nové důvěře v sebe samu a k mému ženskému tělu a také k nové důvěře a opravdovému, úplnému odevzdání se manželovi. Znovu ve mně zahořelo ono povolání, které mi Bůh dal – být ženou a manželkou svého manžela a matkou našich dětí.

Když jsem začala vést záznamy do tabulek, měla jsem radost jako malé dítě. I když s jejich přesnou interpretací potřebuji ještě pomoci, do mého srdce mi to přineslo nemalou úlevu a také řád do našeho intimního života. Stres se odboural a přišel pokoj, kreativita a vzájemné pochopení. Vše je čitelné, jasné a napsané nejen pro mě, ale také pro mého muže. Žádné tápání, úskoky, nejistoty a výmluvy. Víím, které dny můžeme být bez obav spolu a po letech trápení a depresí se na svého muže můžu opět těšit, připravit se, naladit a např. naplánovat i překvapení.

Naopak ty dny, kdy víím, že spolu nebudeme, můžu bez výčitek svědomí využít pro práci a nebo společný čas povídání, který nám s péčí okolo dětí tolik chybí.

Nebudu zastírat, že čas odloučení není snadný. Hlavně poté, co se mi na náš intimní manželský život úplně změnil pohled. ;-). Ale tím, že nás na tuto cestu pozval Bůh, víím proč, a dodává mi to potřebnou sílu vše překonávat i s Jeho pomocí.

Dlouhodobá podpora mého muže mě pomalu ale jistě učí hovořit o tom, co prožívám a jak mi je. A tak jsem schopna mu říci, že v tom není sám a že i pro mě je čas našeho odloučení tak nějak „sladce“ těžký.

Foto: Shutterstock

Proč jsem si vybral zdrženlivost?

svědectví muže

Zdrženlivost jsem si nevybral. Se svou povahou bych to nikdy neudělal. Je to jen nástroj, který jsem se rozhodl používat, protože je nutný pro něco jiného, co jsem si vybral a co jsem dlouho hledal. Hledal jsem opravdový vnitřní pokoj a klid v našem „intimním životě“. Pokoj obecně mám, když dělám správné věci a je to doplněné o radost, když je dělám správně.

Vzpomínám si, jak nám jednou na střední škole řekl učitel filosofie či občanské nauky, že nějaký tuším řecký filosof řekl, že některé věci jsou správné, protože jsou správné (nebo tak nějak). Zdůraznil, že VŠE se dá obhájit jak pro ANO, tak pro NE. Na tomto jeho tvrzení mě fascinovalo, že podle něj se dá všechno „ukecat“. Vražda, krádež,... všechno. On tvrdil, že některé věci jsou prostě dobré a netřeba a ani nelze je dokázat – vždy by se mohl najít lepší řečník / filosof, který by mohl dokázat „ukecat“ pravý opak.

Ohledně PPR a zdrženlivosti jsem si našel při poctivém hledání odpovědi to, co jsem chtěl slyšet – tedy spoustu důvodů proč NE! Případně jsem našel cestu, jak zdrženlivost obejít, či jak to udělat a „omluvit“, aby se „vlk nažral a koza zůstala celá“. Sexuální touhu jsem tak uspokojil, našel trochu „fyzickou“ úlevu, ale stejně jsem se v pohodě necítil. Podvědomě jsem věděl, že kličkuju a že pravda je jinde. A to i když jsem si byl jist, že bych našel kněze, který by mi můj

přístup nakonec „požehnal“ a já bych mohl mít „oficiálně klid“ – před všemi ale ne před sebou a před NÍM.

Se svou ženou jsme stále hledali řešení. Nakonec jsme si řekli, že půjdeme do PPR. Zpočátku jsem trochu pochyboval, zda to bude vůbec pro nás možné při našem životním stylu se třemi malými dětmi. Ukázalo se, že ano. Hned po prvním měsíci jsem objevil něco nového. Neumím to vysvětlit, zkušenost je nepřenosná. Se svou ženou jsme byli v radosti, pokoji, lásce, touze, kráse a ten večer a pár dalších také bez jakékoliv zdrženlivosti :o). Rána po těch večerech pak byla v „pokoji“. Bez jakýchkoliv otázek a pochyb.

Pocítil jsem, že toto je propastně odlišné od toho, co jsem zažíval předtím. Uvědomil jsem si, že toto je správně. Bude to možná patřit mezi věci, které nepochopím rozumem a ani si to nebudu umět nijak zdůvodnit. Že toto pochopím „jen“ srdcem.

Mé rozhodnutí jít cestou PPR se tak stvrdilo. Zdrženlivost je jen věc, která k tomu patří. Rozdíl mezi před tím a poté byl tak velký, že již nechci nic menšího. Raději si počkám na zákusek, než žmoulat rohlík :o). Rozhodl jsem se pro určitou cestu. Víím, že na ní mohu klopýtnout, případně si občas kousnout do rohlíku, ale naštěstí u Boha a mé ženy to není jako v běžném světě, kde se hledí na výkon a počítají se chyby. Věřím, že pro Boha je zásadní, kam chci jít a jestli jdu. Ne to, jestli na cestě klopýtám.

Když jsme se s manželkou touto cestou vydali, objevili jsme i další pozitiva. Dříve, když jsme spolu mohli být každý den, žena byla velmi unavená nebo se mi snažila vyhnout, nebo... A já se v noci trápil, jestli můžu, nebo ne – kvůli odmítnutí, pak zase kvůli tomu, že jsem jí chtěl dopřát spánek a odpočinek... prostě jsem pořád něco řešil a trápil se. Teď k mému překvapení chodím spát v klidu, protože víím, že nic nebude :o). Nemusím nad ničím přemýšlet, trápit se a převalovat se. Naopak se zaraduju, když si pomyslím, že už za týden... a někdy si trochu povzdechnu, když to očekávám „za dva“ :o).

Teď, když nastane období „noční radosti“, oba se již těšíme a dáme si záležet na přípravě. Je radost být spolu, když se okoupeme, žena se navoní (já voním přirozeně :o), oblékne si „supr“ prádlo, je na ní vidět že se také těší... až propastný rozdíl od předchozího období, kdy jsme spolu mohli být „kdykoliv“.

Období, kdy můžeme být spolu, jsme z opatrnosti ještě více „ořezali“. Překvapilo mě ale, že i tak je nyní pro mě snazší překonat 2-3 týdny, než dříve 1 týden.

Některé věci jsou jednodušší poté, co jsem se pro zdrženlivost osobně rozhodl. To **osobní rozhodnutí** vidím jako zásadní. Je ale pravda, že mi pomáhá si některé věci víc hlídat a zdržet se jich – ať už „studování“ pěkných žen v letních šatech, nebo rozvíjení fantazie ohledně nočního scénáře s mou

vlastní ženou. Toto režírování si nechám raději až na chvíli před dnem „D“, nebo hodinou „H“ :o).

Pomůže také v modlitbě poprosit o pomoc. Když pomyslím na sv. Josefa, který byl a přesto „nebyl“ s P. Marií... Žil s mladou, jistě pohlednou a radostnou ženou a nedotkl se jí. I kdyby už nic jiného, tak jen pro to, co zvládl v tomto, je BOREC.

Závěrem: Někdy to je těžké – nepopírám. Ale taky vím, že se to zvládnout dá. Občas si vzpomenu na přirovnání s do poloviny naplněným püllitrem: optimista jej vidí zpoloviny plný a pesimista zpoloviny prázdný. Snažím se netrápít a nesoustředit se na to, o co jsem přišel, ale soustředím se na to, co jsem získal a co dobrého „již brzy“ přijde a vím, že to bude lepší než to, o co jsem přišel. Pro mě osobně platí, že s PPR a zdrženlivostí můžu mít v životě něco lepšího než bez něj. Proč si to nevzít za cenu, kterou můžu dát? Už nechci rohlík, chci zákusek :o).

Čistota je to, co je DOBŘE a s čím mi STVOŘITEL pomůže, když budu chtít a když jej požádám o pomoc. Zásadní ale je, rozhodnout se. A to rozhodnutí musí člověk někdy dělat každý den. Nemusím všemu rozumět. V životě je dost věcí, kterým nerozumím a stejně je používám, protože vím, co s nimi dokážu a co mi jejich fungování přinese. Tak stejně mohu přistoupit i k PPR a zdrženlivosti. Nemusím znát všechny důvody, stačí vědět, že je to správně a držet se toho. Může se mi stát, že to někdy neustojím, ale je důležité, abych se vydal na cestu a šel. Bůh ani má žena se na mne nebude zlobit, když klopýtnu. I to, co je pro mě někdy nespílnitelné, ve spojení s Bohem není nic, co bych nezvládl. Když se s ním spojím, tak se mohou a budou dít opravdové zázraky. Mám údivem trochu pusu dokořán, že já, Mirek, můžu být součástí zázraku... BOŽÍHO.

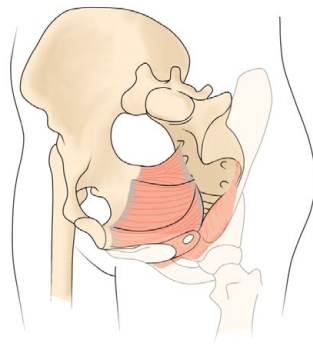

Panvové dno z pohľadu fyzioterapie I.

Karolína Predáčová

Inkontinencia, bolestivá menštruácia, neplodnosť, bolestivý pohlavný styk. Tieto a mnohé ďalšie problémy sú prejavom dysfunkcie panvového dna. Zasahujú do zdravia, bežného každodenného či intímneho života mnohých ľudí. S čím všetkým súvisia? Ako im predchádzať? Ako ich odstrániť a liečiť? Odpovede skúsime nájsť v sérii nasledujúcich článkov.

Svalov panvového dna je 28 v troch vrstvách. Sú uložené hlboko v oblasti kostenej štruktúry malej panvy. Zabezpečujú podporu vnútorných orgánov, stabilizujú trup, tvoria zvierace a majú aj dôležitú sexuálnu funkciu. Naše telo (panvové dno nevynímajúc) funguje ako celok a všetky segmenty sa vzájomne ovplyvňujú. Napríklad pri každom nádychu, kýchnutí, posilňovaní (v telocvični alebo s nákupnými taškami) sa vnútrobrušný tlak zvyšuje a práve vďaka svalom panvového dna z nás vnútorné orgány „nevypadnú“. Panvové dno súvisí s funkciou bránice, s držaním tela, s postavením chodidiel, výrazom tváre... Stanovenie príčiny problémov môže byť náročné, ale je dôležité pre vhodne zvolenú stratégiu liečby. Problémy panvového dna sa takmer vždy prejavia zvýšením alebo znížením napätia jeho svalov.

INKONTINENCIA

Inkontinencia postihuje len ženy vo vyššom veku. Posilňovanie svalov panvového dna vám nemôže ublížiť. Najlepším cvičením panvového dna je prerušované močenie.

Verím, že ste neodložili noviny po predošlej vete, pretože je to mýtus, rovnako ako aj obidve vety predtým. Americký gynekológ Kegel v roku 1948 ako prvý prišiel s myšlienkou využitia fyzioterapie v liečbe močovej inkontinencie a jeho terapia (Kegelove cvičenie) bola dlho jedinou voľbou. Tieto cviky sú zamerané práve na posilňovanie svalov panvového dna, čo môže niekomu pomôcť, ale inému uškodiť.

Inkontinencia je mimovoľný, neočakávaný a nedobrovoľný únik moču.

Medzinárodná spoločnosť pre kontinenciu (International Continence Society, ICS) rozlišuje štyri typy inkontinencie: urgentnú, stresovú, zmiešanú a reflexnú. Urgentnú inkontinenciu definuje naliehavé nutkanie na močenie s únikom alebo bez neho; preto sa začína preferovať výraz hyperaktívny mechúr. Dôvodom je porucha funkcie svalu – detruzora. Stresová

inkontinencia je stav mimovoľného úniku moču pri zvýšení vnútrobrušného tlaku – pri zvýšenej telesnej námahe, zmene polohy, kašli, kýchnutí či smiechu. Zmiešaný typ je kombináciou týchto dvoch. Za reflexnú inkontinenciu môže opäť detruzor, ale tentokrát na neurologickom podklade. Dobre, dobre, dosť teórie. Čo s tým môžem robiť?

Rada by som vám na to v jednej vete odpovedala, ale žiaľ, nebude to také jednoduché. Terapeutický postup liečby inkontinencie je závislý od príčiny. Preto pokiaľ sa vás tento problém týka, odporúčam vyhľadať lekára a následne fyzioterapeuta, ktorí na základe komplexného vyšetrenia navrhnu aj stratégiu liečby. Na Slovensku aj v Českej republike pribúdajú fyzioterapeuti, ktorí sa venujú práve gynekologickej fyzioterapii či fyzioterapii panvového dna (s veľkou úspešnosťou sa používa koncept pani Ludmily Mojžíšovej). Keďže ide o dosť intímne záležitosti, povzbudzujem vás, aby ste si našli niekoho, s kým si „sadnete“, budete mu dôverovať a budete sa pri ňom cítiť dobre. Štandardné vyšetrenie by malo vyzeráť asi takto: fyzioterapeut sa pozrie na postavenie panvy, kostrče, končatín, chrbtice a zisťuje v nich asymetriu, rotáciu a podobne. Nasleduje palpačné vyšetrenie (vyšetrenie pohmatom) brušnej steny, diastázy, jaziev a svalového zapojenia. Samotné svaly panvového dna sa vyšetrujú tiež palpačne *per rectum* alebo *per vaginam*.

RELAXÁCIA, AKTIVÁCIA. Takto, a nie opačne. Pokrčenú ruku nepokrčím viac. Skúsme si túto myšlienku preniesť na panvové dno. Svaly, ktoré majú vysoké napätie v čase, keď by mali byť relaxované, budú mať vyčerpanú kapacitu aj vtedy, keď ich budeme potrebovať aktivovať. Relaxácia je prvý krok. Existuje veľa techník, ktoré na relaxáciu využije fyzioterapeut, ale to nestačí. Je potrebné, aby sme sa naučili zrelaxovať sami. Ako? Tak, že začneme vnímať vlastné telo. Ako? Tak, že ho začneme spoznávať, hoci v ňom žijeme niekoľko desiatok rokov a už dávno by sme mali byť verní kamaráti. Pokiaľ sa vám táto myšlienka zdá utopická, môžete to skúsiť napríklad takto: na pár minút si doma nájdite tiché miesto. Posadte sa alebo si ľahnite. Predstavte si, že sa na vás pozerá druhá verzia vášho ja. Chvíľku sa takto pozorujte. Čo vidí? Môžete ísť od hlavy k päťtám alebo opačne. Skúste vnímať svoje dýchanie, ako sa vám s každým dychom naplňajú pľúca a s každým výdychom povoľuje napätie na hrudníku. Položte si ruky na brucho. Zodvihnite jednu alebo obe nohy a vnímajte, ako sa brucho bez vášho vedomého pokynu spevnilo. Gratulujem! Zvládli ste to. A ani to nebolelo. Aspoň dúfam 😊 [Niekoľko tipov na cvičenie nájdete na webu](#) (alebo cez QR kód).

Pokračovanie článku v ďalšom čísle novín.

František, psy a mačky

Mária Schindlerová

Nedávno som zaregistrovala búrlivú diskusiu, ktorá bola reakciou na príhovor pápeža Františka z 5. januára tohto roku. Titulky článkov hlásali: „Pápež kritizoval ľudí, ktorí majú psy a mačky;“ alebo: „Pápež František odkazuje ľuďom: Máte psa alebo mačku? Je to od vás sebecké!“

Reakcie v diskusii na mňa pôsobili tak, akoby si diskutujúci ani len neprečítali celý nadpis článku: „... ktorí majú psy a mačky namiesto detí“, a už vôbec nie celý pápežov príhovor. Niektoré z reakcií:

- *Nieko nemôže mať deti, tak dá lásku aspoň psovi;*
- *Kto nemá rád zvieratá, nemá rád ani ľudí;*
- *Benedikt mal mačky, tak čo?*
- *Pápež si neuvedomuje, že nieko nemôže mať deti;*
- *Každý má, čo chce, a je to každého vec a nemá sa do toho kto čo starať!!!*

Zaujalo ma to, preto som si vyhládala celý text príhovoru v taliančine aj preklade. Svätý Otec v ňom vyzval manželov, aby sa nebáli vydať na cestu rodičovstva. Hovoril o tom, že na to, aby sme boli rodičmi, nestačí dieťa splodiť a porodiť a že rodičmi sa stávame ochotou prevziať zodpovednosť za život druhého. Ocenil veľkorysosť tých, ktorí sa rozhodli pre adopciu a upozornil na demografickú zimu:

„Zvlášť myslím na tých, ktorí sú otvorení prijať život prostredníctvom adopcie. Sv. Jozef nám ukazuje, že tento typ rodičovstva nie je druhoradý, nejde o provizórium. Táto voľba patrí medzi najvyššie formy lásky, otcovstva a materstva. Koľko detí na svete čaká, kým sa o ne nieko postará! A koľko manželov túži stať sa otcami a matkami, ale pre biologické príčiny sa tak nestane. (...) Nedávno som hovoril o demografickej zime, ktorá tu dnes je: Ľudia nechcú mať deti, alebo len jedno, a nič viac. Veľa párov nemá deti, pretože ich nechcú, ale majú dvoch psov, dve mačky... Áno, psy a mačky sa stali náhradou za deti. Toto popieranie otcovstva a materstvo umenšuje našu ľudskosť.“

Teda pápež nekritizoval nedobrovoľne bezdetných, ani vzťah k zvieratám, ale ľudské sebecko a pohodlie. Jeho slová sú v zhode s tým, čo Cirkev stále učí: manželstvo je pre rodinu. Nie je mravne dobré vyhýbať sa prijatiu nového života pre neobjektívne dôvody.

Mať potomstvo bolo vždy pozitívom – chceným, pretože to bolo jednak pokračovanie rodu a života, a jednak na tom stál generačný „trojgrošový dôchodkový systém“. V dnešnej dobe sme náchylní podľahnúť klamu, že deti sú len osobná záležitosť rodičov a čo koho do toho... A pritom deti sú dobrom aj pre spoločnosť. Darmo si nieko povie: „Deti nechcem, nepotrebujem, na dôchodok

si našetrím a zaplatím si toho, kto sa o mňa postará.“ A čo ak nebude komu zaplatiť, lebo sa nebude mať kto starať?

Ak je nejaké rozhodnutie dobré (alebo neutrálne), tak je v pohode, aj keby ho urobili všetci. Ak sa napríklad rozhodnem vysadiť ovocné stromy, je to fajn. Ak sa rozhodnem mať v dome steny biele, a nie farebné, aj to je ok. Ale ak by každý urobil rozhodnutie „budem si zarábať na dôchodok namiesto starostlivosti o deti, tie vedome nechcem, lebo je to námaha, riziko,“ tak by to malo fatálne dôsledky pre celú spoločnosť aj svet. Ešteže do nás Boh vložil aj pud zachovať seba a svoj rod. Inak by sme možno nemali dosť odvahy ani ochoty vziať na seba to riziko, ktoré so sebou nesie rodičovstvo. A okrem toho Boh je prvý, kto nám dáva všetko potrebné. Ak my budeme veľkorysí v službe životu, môžeme si byť istí, že on bude veľkorysý tiež!

Noviny z rodiny LPP vydáva šesťkrát ročne jako členský bulletin spoločne Liga pár páru ČR, z.s. a Liga pár páru v SR. České ústředí: Jitka a Miroslav Nováková, Milhostice 6, 25791 Červený Újezd, +420312686642, lpp@lpp.cz, www.lpp.cz, číslo účtu: 2801370422/2010. / Slovenské ústredie: Jozef a Simona Predáčovci, Slovenskej armády 15, 95301 Zlaté Moravce, 0908722055, lpp@lpp.sk, www.lpp.sk, číslo účtu (SR): 2401049920/8330, platba z ČR: 2401049920/2010. Minimální členský příspěvek je 150 Kč /12 € ročně. Jsme vděční za příspěvky pro práci Ligy. Kurz STM PPR pro manžele a snoubence: 4 setkání po 2½ hodinách, většinou v měsíčních intervalech. Pro aktuální kurzy a informace viz web. Redakční rada: Jitka Nováková, Jozef Predáč, Adam Prentis.